

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113347616/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Fru Rigitze havde saa meget at tage Vare i Politik og Intriger, levede saa meget sammen med Hofkredsene, at hun i hele og halve Dage var hjemmefra, eller hjemme var saa beskjæftiget, at Marie kunde gjøre med sig selv og sin Tid, hvad hun vilde. — Fik Fru Rigitze saa endelig et Øjeblik tilovers for BARNET, saa gjorde hendes egen Forsømmelighed hende dobbelt utaalmodig og dobbelt skrap. Det hele Forhold maatte derfor for Marie komme til at tage sig ud som den rene, skære Urimelighed og var nærved at bibringe hende den Forestilling, at hun var et Skumpelskud, som Alle hadede og Ingen elskede.

Som hun nu stod der ved Vinduet og saae ud over Byen, kom denne Følelse af Forladthed og Ensomhed over hende; hun lænede sit Hoved mod Vindueskarmen og stirrede fortabt op paa de langsomt glidende Skyer.

Hun forstod saa godt det Sørgelige, Lucie havde sagt om at længes; det var ligesom det brændte inden i En, og der var ikke Andet at gjøre end at lade det brænde som det vilde, — hun kjendte det saa godt. — Hvad skulde det blive til? — den ene Dag ligesom den anden — Ingenting, ingenting, — aldrig Noget at glæde sig til; kunde det blive ved? — Ja! længe endnu; — ogsaa naar En var bleven seksten Aar? — Det blev da ikke saadan ved for alle Mennesker; — det var da umuligt hun kunde blive ved at gaa med Barnehue naar hun var seksten Aar! — Det havde Sø-

ster Ane Marie da ikke gjort; — hun var nu gift. — Hun kunde saa tydelig huske al den Larm og Lystighed, der var ved Bryllupet, længe efter at hun var bleven sendt i Seng, — og Musiken. — Hun kunde da ogsaa gjerne blive gift. — Med hvem skulde det være? maaske med sin Svogers Broder. — Han var jo rigtignok forfærdelig grim; men naar det skulde være Det kunde hun umulig glæde sig til. Hvad var der egentlig at glæde sig til her i Verden? Var der Noget? — ikke det hun kunde se.

Hun gik fra Vinduet, satte sig betænksomt ved Bordet og gav sig til at skrive:

„Min ganske venlig Hilsen altid forsendt med Vorherre, kjære Ane Marie, gode Søster og Ven, Gud bevare dig al Tid og have megen Tak for alt Godt. Jeg haver taget til at skrive pour vous congratuler, saasom din Nedkomst haver været lykkelig og du nu er frisk og ved godt Helsen. Kjære Søster, jeg haver det godt og er baade frisk og rask. Faster lever jo i megen Størhed, og er her tidt mange Gjæster, de fleste ere Cavaliers fra Hove, og foruden nogle gamle Fruer kommer her ikkuns Mandspersoner. Der er mange af dem, som have kjendt vor sal. Moder og berømme hende for hendes Dejlighed og mere. Jeg sidder al Tid tilbords med de Fremmede, men Ingen taler mig noget til uden Ulrik Frederik, det jeg helst var uden, eftersom han immer